

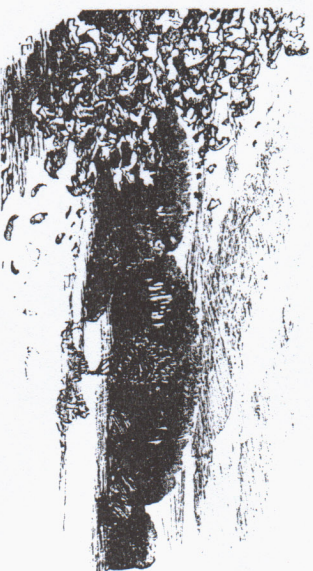
oči a tváře byly plny blysknavých úsměvů, pá-
lily a hřály mučivě sladkou touhou, hořely
vášní a umdlávaly rozechvěním z tolikera objetí.
Po zemi uvadaly pošlapané růže a v pestře směsi
napřesných konfetů a zpřetřhaných serpentín
bélaly se kusy kraječk a mušelínu. Zvířený prach
věšel se jako mlha kolem jiskřivých lustrů, ulé-
hal na černé fraky, spocená čela a nahá ramena.
Tančilo se ještě — ale bylo to spíše již jen finale
po prvé toho večera rozzvucených ouvertur
k hrám lásky, či poslední kapitoly románů,
v nichž srdce se zpovídalo, žárlivost a bolest
nařkaly a lehkomyšlnost smála se třeba nej-
světějším chvílím života — —

Společnost seděla většinou již v sousedních
sálech, po galeriích a dole v přízemí, kde bylo
hluku jako na tržišti, kde se kouřilo, řečnilo
a pilo, kde jedny oči topily se v druhých, opijely
se svůdností bílých šjí, ruce se vyhledávaly
a tiskly, vírem stáčela se galantní slova a vý-
křiky nadšení.

Vzduch byl těžký, prosáklý mdlou vůní dra-
hocenných, velikých kytic, pohozených po ži-
dlích a koutech pohovek.

Co chvíli ozval se tleskot a smích při výbuchu
šampaňského, zvedly se bělostné ruce, zašumělo
hedvábí a zaleskl se atlas drahocenných ko-

stumů, něžné obláčky mušelínu rozplynuly se
v pestrých barvách masek, bylo slyšeti tlu-
mený zpěv, cinkot sklenic a v bouři vzrušených
slov a jásavých výkřiků připiňelo se lásce
a kráse v slzavém údolí...

Nevyděl nás?“ odvážil se zašeptnouti Ma-
reš, když stanuli u estrády.

„Kdo?“

„Jara!“

„Ach, ten,“ řekla s neklidnější tváří paní Ši-
monová, pohodivši bezstarostně hlavou. „Sedí
jistě někde u piva a je pevně přesvědčen, že
jsem v kole od samého večera. Nepozoroval-li
nás někdo jiný — on sotva . . .“

„Hledal nás asi.“

„Snad!“

„Co mu řeknete?“

„Ale můj drahý, nebuďte přece takovým zba-
bělcem!“ zasmála se a její veliké, bílé zuby
zasvítily pod černou krajkou škrabošky. Po-
dala mu ruku k dlouhému řetězu, který se právě
tvořil z jednotlivých párů, a dodala:

„Nemyslete na to!“

Vmísili se do řad tancících polonaisu a měli vy-
hráno. Nikdo si jich nevšímal, nikomu nena-

KAREL ENGELMÜLLER: ~~~~~

„Ach, krásně, krásně! Ale jsem neuvěřitelně unavená! Oči se mi přivírají, chtěla bych spát a zas se mi zdá, že by bylo škoda zaspát všecko to sladké zemdlení...“

„Jsem tak šťasten, že se nám podařil ten náš útek odtud a celý ten umluvený plán, do něhož jsme si tolik toho naslibovali —“

„Byla to nádherná chvíle. Opravdu, líbilo se mi u vás!“

„Pojďme tedy znovu!“ řekl a zasmál se, zatím co ona položila mu lehce ruku na ústa a napomínala ho k opatrnosti.

Přitáhl blíže svou lenošku a mlčky, zbožně si ji prohlížel. Díval se na bílý její obličej, na hebkou tu tvář, kterou ještě před chvílí pokrýval horkými polibky, na modré, pomněnkově modré její oči a plně, vlhké rty, které dovedly tak mistrně, tak žhavě a tak dlouze oplácet všechno jeho smyslné rozechvění. Oh, byl ji vděčen v té chvíli za vše, co mu tak plně a oddaně dopřála, po čem sama tak dlouho prahla a zdála se prosit! Každým svým vzdechem a pohledem. Mluvil k ní znovu o svém štěstí a o své radosti z jejího daru a připomínal jí každou vteřinu nedávné rozkoše, při níž ho takřka učila pravé, mučivě sladké vášni.

A ona naslouchala mu s očima přivřenýma a

96

~~~~~ LABYRINT LÁSKY. ~~~~~

s pyšným úsměvem kolem rozpálených, nervosních rtů...

Pak náhle, jako by se probírala z těžkých, ale sladkých myšlenek, odechla z hluboka, promnoula své oči a řekla:

„Hleďte, je již po kvapíku! Musíme vyhledatí Jaru, pojďme...“

Nastala půlnoc.

Rozpáleno, znaveno, udýcháno hrnulo se vše ke stolům v přiléhajících místnostech a sálech přízemí. Gardedamám oživily oči i tváře a rty se usmívaly. Aspoň na hodinu byly zas sproštěny svého zakletí. Skrabošky mizely jedna za druhou a radostným překvapením a mrzutým zklamáním nebylo konce. Sklepníci Itálii, křičeli a prali se s jednotlivci o každý stůl, roznášeli na kredenci již uchystané spousty piva, vína a nářezů. Souper mělo týž vzhled a pokračovalo za téhož rozčilení, jako teď každé noci po čas masopustu.

Prošli znovu sálem zavšeni, přituleni k sobě jako milenci. Promenovalo tu již jen několik párů: kulhavý Mefisto s hloupě se usmívající Colombineou, všecek zpoceny clown s cikánkou, několik drátenic, párek z doby rokoká, Carmen a Romeo, Jago s Zerlinkou a několik dvojic štěbetavých děvčat v lacino spíchnutých, či vypůjčených kostumech fantastického vzhledu,

97

jinž všem nedostávalo se odvahy či pozvání k souper.

Sešli po schodišti do malého sálu, kde v oblacích kouře, v pustém hluku a křiku večerěla již pestrá, rozdováděná společnost, ověšena cetkami nejbizarnějších výmyslů, nejduchaplnějších vtipů i nejduchaprázdnějších nápadů. Jaroslav Šimon již čekal. S červenyím feseem na hlavě mával ubrouskem, aby je upozornil na sebe a zamluvený stůl.

Prodrali se tam téměř nad světlou záplavou hlubokých, vábných vystihů, nad spoustou nádherných účesů, v nichž zářily drahokamy a voněly květiny mdlou, poslední svou vůní, vydechovanou v těžkou atmosféru sálu.

„Konečně, konečně!“ volal Šimon jim vstříc.
„Hledal jsem tě po celý večer... A Mareši Servus, Mareši, ty's tu? Ani jsem tě nezahlédl v sále — Pojď, pojď, poseď s námi, vid' — nu, to je dobře, že's přišel...“

Dříve však, nežli se usadili, bylo nutno představit jim dva starší pány, kteří tu seděli se Šimonem. Byl to císařský rada Heller a ředitel Marvan. Vyměnilo se několik rychlých zdvořilůstek, při nichž se paní Šimonová usmívala, jak uměla nejlibezněji a Mareš nepřivětivě ka-bonil.

Na Šimonovi bylo znát, že si libuje ve společnosti obou starých pánů, ba, že je štásten z přízně svých představených. Byl všecek vzrušen, pln laskavosti, úslužnosti, poklon a lichotek. Císařský rada Heller prohlížel si jeho ženu se svrchovaným uznáním znalce a ředitel Marvan točil se tak dlouho a přeseďal s židle na židli, až se mu podařilo usadit paní Evu Šimonovu mezi sebe a radu Hellera.

„Milostivá paní se asi znamenitě bavila...“ opakoval již po druhé a mnul si při tom nervosně svoje vyzáblé ruce, labužnický se usmíval a blyskal při tom malýma svýma očkama.
„Opravdu, rozkošné domino, něco tak, tak...“
„Utancovala jsem se, pane řediteli, bolí mne hlava...“

„Ach, to přejde, milostivá paní, to přejde! — Hej, sklepníku, slyšíte, tadyhle milostivá paní!“
— volal rada Heller vstávaje spolu s Marešem.
Ale Šimon měl večeri již objednanu hned začátkem půlnoci a jídlonož z dálky dával také již znamení, že vše bude brzy na místě.

Zábava rychle se vžňala. Mareš mluvil málo. Díval se jen chvílemi tajně po Evě, když se živěji rozhovořila, a setkalý-li se náhodou jejich zraky, prochvěla jim nesmírně radostná pýcha, že krásná ta žena takřka před chvílí ještě byla v jeho náručí, jeho, zcela jeho. Jinak se však

nudil a oba staré pány hltavých a mlsných pohledů posílal ke všem čertům i s Šimonem. Litoval, že se nějak neomluvil, že se dal přemluvit a uvízl v jich společnosti. Bezmyšlenkovitě kýval teď jejich vtipům a nučeně se usmíval hloupým jich klepům.

Paní Simonová však, jakkoli byla unavena, přijímała všecky jejich pozornosti ráda. Snad se mnoho nebavila, ale lichotilo jí to a oči, které si ji touzně prohlížely, a slova mazlíci se s její manivostí a ješitností vítězily u ní snadno. Co chvíli zakryla sice krajkovým vějířem lehké zívnutí, odmícela se, ale nepřeslechla přece žádnou rozpuštělost a zakoketovala si co nejroztomileji. Chtělo se jí spát, spát, ale řeči rozjařených pánů i celý ten veselý, hýřivý, roz dováděný sál tomu bránily. Šimon byl v nejšťastnější náladě a při dobrém humoru. Pil již několikrátou sklenici piva, kouřil cigaretu za cigaretou, popláčával Mareše po zádech a navazoval pilně potřahanou nit hovoru. Pohlédl významně časem i na svou ženu, jako by ji povzbuzoval, aby nešetřila laskavostí i úsměvy vůči jeho představeným z úřadu.

Mareš to brzy prohlédl a třásl se hněvem a zlostí. Hnusilo se mu toto kramaření protekcí, k níž svůdným vna didlem měla být i Eva.

A bylo mu nevýslovně trapno pozorovati, jak paní Šimonová přes všecku únavu snaží se býti svému muži po vůli a koketuje s ředitelem Marvanem.

Byl proto rád, když se pojednou společnost začala zvedat a sál prázdnit. Nahoře v sále rozpoutával se znova zas taneční rej. Bylo to již patro z třesoucích se žárovek zlatých lustrů, které se rozchvívaly více či méně dle tempa jednotlivých tanců. I hudba sem na chvíli tlumeně zalehla a několik maškar vyběhlo zlákáno svůdnou její mocí.

Mareš, aby nějak ukončil trýznivou svou situaci, a aby unikl z nepřijemné společnosti, vstal a pokusil se poprositi paní Šimonovou o tanec. Dostal však košem.

„Snad bys nechtěla domů?“ řekl udiveně Šimon. „Teď, kdy je to tu nejveselejší, co ti to napadá, dušinko?“

„Ano, ráda bych domů! Počkám, až dopiješ —“ prohlásila náhle paní Šimonová krátce a určitě. Mareš usedl znova a dlouze a pátravě zadíval se na Evu. Nechápal a nevěřil. Ředitel Marvan zvedl se zatím jako mladík a v okamžiku byl tu s porcí vanilkové a malinové zmrzliny, nabízejí jí paní Šimonové.

Ale paní Šimonová, jakkoli jí pozornost ředitelova zalichotila, stála přece na svém. Una-

míněk, zaplavujíc všecky jeho smysly — A znova se v něm ozvala radostná pýcha, že je takovým tajným hrdinou před chvílí se zde odehravšího romáňku. Eval! Opojovala ho svou půvabností, trpělivě dal se zlákatí její vypočítavou hrou, zamotával v sítě hysterických jejích záchvatů. Viděl sice všemu na dno, ale bavilo ho to. Miloval ji? Ani sám dobře nevěděl... Jisto bylo jen, že se ocitl zas jednou uprostřed svůdného dobrodružství, plného nezapomenutelných okamžiků i hrozícího nebezpečí, které ho dráždilo a při němž jeho přítel hrál ubohou úlohu podváděného... Nevěděl, co bude následovati, a bál se i mysliťi na to, jak přeruší tuto milostnou pletku, v níž se rázem ocitl zamotán jako moucha v pavoučí síti... Bude tu opět asi mnoho trapných a nechutných scén, mnoho slz a zbesílých vyhrůžek a na konec snad i mnoho hrubosti, klepů i skandálů — — Znal to již jako všední společenskou abecedu! Ale se smíchem poslal teď všecko k đasu... Neboť paní Eva dovedla být rozkošným stvořením, poddávajícím se na oko tak nevinně a naivně, s tak dětinně prostou vírou, že koná jen svrchované dobro a obětuje nejušlechtlejší své touze. Měl se snad násilně vyhnouti jejímu kouzlu, utéci před vášnivými jejími vzdechy a výbuchy náruživosti a — do-

přáti ji leckomu jinému? Ne, toužil sám po takovém slibném doušku nejsilnějšího vína lásky. To jediné mu ještě zbývalo a třeba za cenu nejprotivnější motanice výčitek i trpkých chvílí neklidu a rozháranosti... Přimhouřil oči a přibledlá jeho tvář nabyla pohrdlivého výrazu. Vzpomínal, co krutého a smutného musil již přetrpěti, jak nemilosrdně dovedly kdysi ženy otrávití v něm všecku čistou srdce a touhy, a usmál se útrpně svým meditacím. Díval se za promenujícími páry a všude zdálo se mu, že slyší tu jedinou, dávno ohebranou, věčně stejnou písničku, které již nevěřil a která se mu svou sentimentaltitou a nasládklostí zprotivila. Tytéž byly vždy všechny ty úsměvy, tak stejně mělké a prázdné i stejně vypočítavé, jako kdysi, a oči, jichž tajemství a krásu tolik milovával, lhaly jistě, ať byly černé jako noc, či modraly se jako zázrak jarního nebe. K smíchu byly mu ty nejružnější hříčky koketerie, zažehnutá či z bujnosti neb z roz-toužení vyražená slova, tíhnoucí všecka k jedinému cíli, tomu nejpraktičtějšímu... Naudchlo-li jej cos ještě vznětlivěji, pak byla to ještě jen bílá krása nahých ramen, dráždivý půvab pružné se kolébajících boků či jemně modelovaná nožka v hedvábné punčošce.... To ostatní bylo jen komedií... Hluboký, ryzí,

vroucí cit, něco z té vzácné pohádky o lidské duši a lidském srdci marné by tu asi hledal. Vše bylo více méně smlouváním, jako na tržišti.

Vemlouval se proto snadno do životních názorů všedního pozitkáře, sličícího příliš rozumně a prakticky jen po tom, co slibovalo aspoň trochu okamžité radosti a útěchy. Bral život, jak se mu právě nabízel, bez zbytečného a klamného pozlátka a sentimentálního rozcítivění. A tak i paní Eva byla mu jen výstřední epizodou, takovým všecky nervy vzrušujícím experimentem, jemuž rád obětoval, aspoň pro ten čas, všecku svou horkou krev... V sále vzdouval se zatím dále na měkkých, smyslných svých vlnách vášnivý valčík, unášel ve svém mazlivém tempu jednotlivé páry, tiskl je k sobě a melodie jeho stoupala opojně k hlavě jako vzpomínky na dávno uvadlé, drahocenné květy milovaných snů...

Mareš rozhlédl se kolem, instinktivně sáhl po hodinkách, ale v ténže okamžiku setkal se s vytvářným pohledem dvou očí, hluboce a nesmírně vzrušivších pojednou celou jeho bytost. Pocítil hebký a teplý jejich svit, tak známý, ach, tak příliš známý, a hlavou i srdcem proběhla mu náhle podivně prudká závrat... Nemýlil se, byla to ona!

Opanoval se však, tvářil se na oko lhostejně a v rozechvělých prstech snažil se zapáliti novou cigaretu. Tajně ale díval se po štíhlé brunetce v žlutavém kostumu, usednuvši teď při samém vchodu do sálu s mladým, elegantním tanečníkem.

Ano — byla to ona — jeho bílá, něžná láska studentských let! Zjevila se mu náhle jako krásné, svěží a nadšené mládí a bleskem zasáhla a rozjitrila všecku jeho krev. Nechápal a nevěřil svému zraku! Jeho Hana, Hanička! Celý dávno zapomenutý svět blouznivých radostí a sladkých bolestí rozkvetl znova před jeho očima. Věcně krásná poesie života v tisícerych drobných, veselých i smutných barvách, tónech i vzpomínkách přihlásila se, zadržela na něho z jemného jejího zjevu, zavoněla nejzácnějším, dávno a na vždy ztraceným štěstím a zmámila ho právě v okamžiku, kdy se rouhal všem světějším citům a osoboval si právo vysmátí se lásce, jako nejbáhnovější, nejpošetilejší lidské marnosti...

Krutá lítost sevřela Marešovo srdce — Zmátláhněl pod náhlým tím dotekem minulého života a všecka krev nahrnula se mu k mozku. Byl nesmírně a hluboko vzrušen tak významným zatukáním osudu — Taktka po desíti

letech setkával se tu náhle s bytostí s níž prožil kus opravdového, vášnivě upřímného mládí, která ho nade vše ve světě milovala a již on zbožňoval až k opravdovému blouznění. Co touhy, krásy, a naději rozhořelo se tenkrát v tichých nocích a dnech, kolik štěstí, opojení a přisah zachvívalo se na jejich polibky rozpálených a zmučených rtech... Její prostá, čistá duše, ryzí, tklivá a hluboká láska připínala se k němu s horoucí oddaností a tučila se k němu ve svěží radosti poprvé šťastně rozjásaného srdce. A přec — jediný, osudný okamžik, plný nelehkomyslnějších a nejnicotnějších příčin — jak už tak bývá — rozvrátil všecko. Rozešli se, jako se rozcházejí tisíce a miliony lidí, odpřísáhnuvších si lásku do věčnosti...

Vzpomínal teď, čím mu ta snivá, dobrá, křehčlávě jasná její duše mohla být, vyvolával si v myslí všecky okamžiky nevyslovného jich štěstí, kdy tak často sami, vzdálení lidí a celého světa, na zamilovaných svých procházkách za Prahou stanuli náhle blahem zánícení mezi šumícím obilím, pod nádherně lepicími oblaky, přitulení k sobě, unesení a schvácení nadšenou písní skrývající — Ty rozkošné jejích toulky daleko za městem, uprostřed rozjásaného jara, kdy vše tonulo

v plném květu, stromy a keře byly jediná bílá závěj, vzduch i nebesa chvěly se nekonečným zázrakem barev a vůní, a v prsou bylo tak těžko i tak lehce samou touhou a naději — připadaly mu teď jako dávno ztracený ráj.... Všecko bylo to tam — —

Kde se až ocitli! V jaké zmatenici podivných, zvrácených i klamných citů a dojmů, rozrušujících a otravujících rafinovanou svou svůdností jeho smysly! Zhnusilo se mu náhle vše — Tak nesmírně všední, prázdné, dávno známé a nicotné bylo vše kolem něho i v něm. Poznával sebe, celou tu sobecky navlečenou hru hloupého světactví, v němž tak rád utápal teď každý záchvěv lepší své bytosti a omamnou touhu po intensivnějším požitku. Přistihoval se špatným a bídným a všecka lež a marňivost života dolehla naň v celé své zoufalé nahotě; cítil zas trpkost a svíravý neklid melancholických rozporů a výčitek, krutých a bezútěšných, jako tomu bylo již tak mnohé ráno po marné probitých nocích, v nichž hýřivě utrácel zdraví a takřka poslední zbytky poctivějších citů v náručí nějaké příliš ostré rozkoše... Jakoby prohrál svou střízlivost v nějaké vášnivě, hazardní hře, neměl se pojednou čeho zachytit — Před duševním jeho zrakem ztácelo se teď všecko v tíživých mlhách, které nepro-

pouštěly jediného, konejšivého přísavitu útěchy — Celý život si vyčítal a nejvíce tu dnešní noc. Přetvářkou, lehkomyšlně a odvážně naličenou avanturou pro několik kapek smyslného opojení a krátkou chvíli ohlušení vlastního svědomí bylo všecko!

Vzpomněl na paní Evu, na dnešní její objetí, polibky a vášnivé vzdechy, a bylo mu zoufale trapno a úzko. Poznal, že bez dlouhého přemýšlení šel jen za ukojením rozpálené žádosti, že jen příliš lehce a rychle podlehl nastroženým půvabům této krásné a hříšné ženy, která po několik již neděl dovedla podivným leskem svých očí, rozehvěným stiskem jeho rukou bráti mu všechnu rozvahu a klid duše. Dnes, kdy stala se jeho, kdy ji poznal v zuriivé extasi nejmýslnější rozkoše, v záchvatech lačnicí a nenasycené vilnosti — opovrhoval jí a každá vzpomínka na dnešní večer tam v jeho ložnici budila v něm jen trpkost a hnus. Viděl ji znovu, rozechvělou, plnou strachu a úzkosti, ale zároveň nejsmělejšího odhodlání, jak tiše a lživě jako kočka vyhupla z kočáru, vyběhla po několika schodech k jeho bytu, a když otevřel, schvátla jej v horečce polibků takřka ještě u samých dveří, šílená touhou, v mdllobné závratí nedočkavého objetí. Ó, jak páliily a bo-
lely ty její polibky! Snad ji opravdové miloval

v té chvíli slastného opojení — ale pak, po bouři polibků, laskání, vášně a rozkoše jakoby pohasla tajemná záře v jejich očích a zmizely všechna něžnost a kouzlo její bytosti — Stála před ním žena, jako tisíc jiných, a v jejich slovech a pohledech nebylo již nic z té vzrušující, podmaňující a zpíjející svůdnosti a něhy ženy-milenky. Připadala mu náhle jako zkrotitá šelma, které se podařilo utišiti svou žízeň a touhu po teplé krvi. Vystřízlivěl — ale přece se snažil schytati alespoň poslední trhající se nitky bývalé, až chorobné k ní lásky. I ještě před chvílí, když se s ní loučil, při odjezdu z plesu, ruku jí tiskl a líbal, nevěděl dobře, miluje-li ji víc či nenávidí... Teď se mu však hnusila, hnusila —

A jako zářivý, skvělý a dlouho vše oslňující fantom zamíhal se mu znovu před očima sladký zjev Hany. Ach, ano, jaké to byly nádherné sny, jak vznešené a čisté, jaké modlitby krásy a obdivu! Jak se tenkrát díval na ženy, co čistoty a svatosti bylo v jejich očích, v malínských bílých dlaních, kolik svěžesti na jejich rtech, kolik omamující vůně kolem celé jejich bytosti, setkané z pohádek a nejčarovnějších vidin. Tenkrátě věřil ještě celým svým srdcem v možnost takové nějaké vroucí, čisté a ryzí lásky... Nebyl snad příliš bláhovým snílkem,

ale život zdál se mu míti přece tolik krásy, účelnosti a vyššího posvěcení, že láska ženy, takové, jak o ní blouznil, musila by být jen jeho pozhánáním . . . .

Jeho Hanička! Dychtivě sledoval teď každé její hnutí. Téměř zbožně si ji prohlížel.

Díval se na její veliký, kulatý klobouk se zlatými růžemi, plný stejně zlatých pentlí a třásní, na její jemně vykrojený živůtek z bledě žlutých kraječků, na němž, jako na krátké sukni z černého tylu, rozpuškávaly se bizarní, velké květy z blýskavých penízku.

A znovu postřehl zmatený, pátravý a dohadující se pohled jejích krásných očí, upřený přímo k němu. Vroucně teď zatoužil, aby její směl přijmouti a opětovati.

V téže chvíli však Hana náhle a spěšně se zvedla, zavěsila se do mladého muže, o němž ani nevěděl, je-li jejím choťem, milencem či pouhým tanečníkem, a odcházela — Jen její šaty ještě zašlestily a Maršovi se zdálo, že malá kytička fialek, kterou měla připevněnu na zlatém živůtku, se sesmekla a spadla k zemi.

Ano, ležela tam vskutku v prachu sálu, a ona toho nepozorovala . . . .

Jako dítě rozběhl se po ní, a vrátiv se nesmírně rozechvěn za rudou portieru salonku, dlouho

a vášnivě tiskl, nikým nepozorován, uvadlé ty květy ke svým rtům, jakoby z nich chtěl žánlivě vysáti poslední vůni ztraceného svého mládí, všecku zaniklou poesii i sladké kouzlo první své lásky. Podlehl svíravému, mocnému rozocitlivění tak, že oči mu zvlhly a málem by byl zavzlykal nejprudší bolestí.

Cítil, že krvácí tu poctivě poslední zbytek jeho srdce nad prehlým, pravým štěsím života, a miloval-li kdy, že bylo to jen tenkrát plně a nejhročněji —

Teprve po chvíli, bledý, všecek rozrušen objevil se Mareš opět v sále.

Byly tři hodiny z rána —

Rozhlédl se ještě kolem, postál chvíli, jakoby někoho hledal a rád, upřímně rád uviděl —

Pak ale obrátili se rychle k hlavnímu scho-dišti a seběhl k šatně.

Utekl téměř odtud do tmy ulice, do mrtvého mrazivého rána . . . .

V sále se ještě tančilo, hudba však hrála již netečně a zmateně, hudebníci usínali u svých pulpitů zmožení únavou, horkem a pivem. Což také záleželo na dováděném tanci několika šašků, pierotů, pážat a princezen! Byli by tu noc dotančili i bez mazlivých, roztrouzených melodií valčíků a rozpuštěných polek. Jejich